

**“Mūsų velykinis Avinėlis – Kristus jau paaukotas.
Tad švęskime šventes su Viešpačiu.”**

Plg. 1 Kor 5, 7b-8a

**Kiekvienas mes turime savo akmenį. Didelį akmenį...
Užritintą ant širdies durų,
neleidžiantį prasiskverbti gaiviam orui,
uždarantį ir sustingdantį šaltyje,
nepraleidžiantį jokio šviesos spindulėlio,
trukdantį bendrauti su kitais.
Tai vienvėsis, pykčio,
ligos, neapykantos, nevilties,
blogio akmuo.
Bet juk esame gyvi, tik lyg uždaryti kapuose.
Kiekvienas su mirties ar ligotos kultūros kvapu.**

**Tad Velykos tebus to akmens nuritininimas,
galas košmarams,
šviesos įsiveržimas,
naujo bendravimo pavasaris.
Ir jeigu kiekvienas iš mūsų,
išėjęs iš savo kapo,
pasirūpins nuritinti akmenį nuo šalia esančio kapo,
pasikartos žemės drebėjimo stebuklas,
kuris buvo
pirmųjų Velykų – Jėzaus Prisikėlimo ženklas.**

**Šv. Raštas sako,
kad du svarbiausius žmonijos istorijos įvykius –
Jėzaus, Dievo Sūnaus, mirtį ir prisikėlimą –
lydėjo žemės drebėjimai.
Tad Velykos – tai ne stovėjimo sustingus šventė.
Velykos – tai nuritintų akmenų šventė.
Tai žemės drebėjimo šventė!**

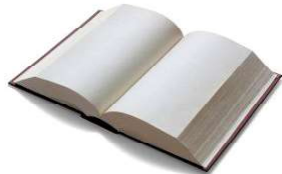
Tesudreba žmogus, kurio širdyje guli akmuo!

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 10, 34a. 37–43; Ps 117, 1–2. 16–17. 22–23; 1 Kor 5, 6b–8

Psalms atliepas

Šią dieną laimingą Viešpats padarė,
džiūgaukim, kelkim linksmybes!

Evangelija pagal Joną (20, 1–9)

Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdaliėtė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: „Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo“. Petras ir tas kitas mokinys nuskubėjo prie kapo. Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinys pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūšį. Pasilenkęs jis mato paliktas drobules, tačiau į vidų nėjo. Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūšį ir mato paliktas drobules ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. Tuomet įėjo ir kitas mokinys, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėsias prisikelti iš numirusių.

Evangelijos komentaras:

Toks įspūdis, kad Magdaliėtė, eidama prie kapo, nemato nieko aplinkui. Tik vėliau ji atsitokėja, kad „MES nežinome, kur Jį padėjo“. Ar tuomet buvo ir daugiau žmonių, kurie ieškojo Jėzaus, ėjo prie kapo Jo ieškoti, ar tik viena Magdaliėtė atveda prie kapo ir tą, kuris dabar skaito šį komentarą, ir su abejone, su nežinia panašiai gal sako: „nežinau...“.

Ilekančių ir norinčių sužinoti, pamatyti, paliesti, įsitikininti ir tikėti yra daug. Tame tarpe ir aš. Toks įspūdis, kad anuo metu kartu su Petru bėgusio ir ieškojusio mokinio vardas nežinomas. Tik toliau skaitant visą Evangeliją atsiranda supratimas, kad tai, ko gero, Jonas, arba... aš. Ar tai tasai – „kurį Jėzus mylėjo“, tasai, kuris šaukėsi ugnies iš dangaus nesvetingam kaimui ar žmogui, siuntė savo motiną prašyti iš Jėzaus pirmosios vietos Jo Karalystėje? Ar vis dėlto, tai tiesiog ieškantis žmogus, toks kaip aš, kaip mes? Nežinia...

Toks įspūdis, kad visa tai patyriusiam žmogui tuščio kapo bei drobulių vaizdas akyse išliko visą likusį gyvenimą. Kai tik prabyla apie visa tai, ką patyrė, jis nejučia (?) pradeda kalbėti esamuoju laiku. Ar tai tik jo patirtis, ar vis dėlto jis rodo, kad ir mūsų paieškos ir pats gyvenimas kupini gyvo Dievo, Jėzaus Prisikėlimą liudijančių pėdsakų? Nežinia...

Specialiai mėtau pėdas ir bandau Jus įvesti į pamąstymą, skaitytojai.

Jėzaus Prisikėlimas šiandien mūsų nebeišverčia iš lovos, kaip anąkart dar prieš aušrą atbėgusią moterį, kuri kitiems kalbėjo neįtikėtinus dalykus. Šiandien Velykos artinos kaip gerai sudėliotas dienos tvarkaraštis, pagal datą, konkrečią vietą, pagal nustatytą šventimo tvarkos taisyklės savo savivaldybėse. Ir jeigu tarp skanių puotų bei išmanių linkėjimų širdis nebeatras laiko nustebti ir susivokti, ką švenčiu, – Jėzaus Prisikėlimas ir liks pernelyg suprantamas ir kasdieniškas. Esame pripratę prie daug ko...

Šiandien turėtume atsakyti sau: „Kuo skiriasi gyvas žmogus nuo mirusio?“ Ar šiandien jaučiu skirtumą tarp gyvenančio ir jau negyvenančio? Ar dar aktuali man šiandienė žinia apie tai, kad Jėzus gyvas ir Jis gyvena? Ar aktualu dar mums asmeniškai iškoti ir atrasti savo tikėjimui ir visam gyvenimui aiškumo ir maisto? Nejaugi jau užtenka man tik patogiai nugyventi savo gyvenimą? Argi užtenka tik savęs, be gyvenimo, kuriame kartu su kitu žmogumi dalinčiausi gyvenimo duona?

Šis sekmadienis – pirmoji diena – yra didžiųjų „argi“ vartai. Šiandien viskas atiduodama į mano ir mūsų gyvenimo glėbį. Visos galimybės, visos dienos, visi ieškojimai ar apsnūdimai. Netgi pats Jėzus (nesvarbu kaip ir koku Juo tikime ar netikime) – Jis mūsų valios rankose, nes joms labai daug leista... Net ir Dievą žudyti...

Ir jei, pakėlęs nuo ekrano akis, apsidairysi aplink ir pamatysi, jog viskas taip pat, kaip buvo anksčiau, vadinasi, pats laikas permainingoms. Ir jos vers atsakyti: „Ko ieškoti?“

Vilkaviškio vyskupo Rimanto Norvilos velykinis laiškas

Vėl švenčiame Kristaus Prisikėlimo iškilmę – šv. Velykas. Nors jas pasitinkant daug nežinios dėl nesiliaujančios pandemijos, gyvenimas vienai ar kitaip tęsiasi. Tai mums primena besiskleidžiantis pavasaris, iš šiltesnių kraštų sugrįžtantys paukščiai.

Taip pat ir žmonių noras nusimesti žeminius drabužius, įkvėpti pavasariško gaivumo, jaustis laisviau. Tokius lūkesčius dar labiau sustiprina ir Kristaus Prisikėlimo, jo pergalės prieš mirtį šventimas.

Tiek geresniais, tiek sunkesniais laikais žmonių gyvenimas nesustoja. Dievas, sukūręs žmogų ir apdovanojęs jį laisve, drauge kiekvieną iš mūsų kviečia visokiomis gyvenimo aplinkybėmis kurti ir skleisti gėrį, įkūnyti artimo meilę.

Tuo vadovaujames, nors kiekvienas iš patirties gerai žinome, jog ne visada būna pavasaris, ne visada esame laisvi nuo susidūrimų su blogiu, nuo kančios, ne visuomet išvengiame nuomonių skirtingumo ar ideologinių prieštaravimų.

Taip yra, nes Kūrėjas mums dovanojo pasaulį, kuriame, pasak Evangelijos, yra ir pelų, ir grūdų. Kuriame visada yra ir bus įtampa tarp gėrio ir blogio. Tik tokiomis aplinkybėmis žmogus gali pažinti, kas yra gera, o kas bloga. Tokiuose gyvenimo scenarijuose Viešpatis mus ištiria ir kiekvienam sudaro galimybes tobulėti, nevaržydamas pasirinkimo laisvės.

Mus išbandydamas Dievas duoda ne tik laisvę ir erdvę gyventi pasaulyje, bet ir apdovanoja malonėmis, kuriomis vidujai stiprina, drąsina, padeda augti, kad su Kristumi prisikeltume ir pasiektume didingiausią tikslą – amžinąjį gyvenimą.

Velykų šventimas, ypač Didžiojo Velykų tridienio liturgija mums primena, jog Kristus, vykdydamas savo pasiuntinybę, iki prisikėlimo pereina per kančią ir mirtį Golgotoje. Ir mums gyvenime ne visada bus vien tik lengva ir malonu. Neišvengsime įtampų, prieštaravimų. Juk ir pats Jėzus pasaulyje yra prieštaravimo ženklas (plg. Lk 2, 34).

Visi sunkumai, išbandymai, prieštaravimai praeis. Baigsis įvairūs gyvenimo rūpesčiai, darbai ir vargai, pandemijos ir karai. Tačiau šiame gyvenime būtent tokiomis konkrečiomis aplinkybėmis esame išbandomi, stiprinami ir tobulinami. Per tai išmokstame augti Dievo ir artimo meile. Jei Viešpaties padedami tvirtai ir ištikimai laikysimės jo ir, kaip sakoma antrame Velykų dienos šv. Mišių skaitinyje, sieksime to, kas aukštybėse (plg. Kol 3, 1), galiausiai į savo gyvenimo lobyną surinksime vertingiausius dalykus.

Kad ir kokios būtų gyvenimo aplinkybės, drąsiai keliaukime pirmyn susitelkę į svarbiausią savo gyvenimo tikslą, kad, kaip sakoma Laiške žydams, „nepraplauktume tarsi laivas pro uostą“ (Žyd 2, 1). Nepaisant šiandienos išbandymų ir nežinios, Kristaus Prisikėlimo iškilmė visiems džiugiai teskelbia Jėzaus pergalę, kuri mums laiduoja visus lūkesčius pranokstantį pažadą – amžinąjį gyvenimą.

Velykų aukai didingai teteikia garbę krikščionys džiaugsmingai.

Atpirko avis Avinėlis: Kristus sutaikino su Dievu nusidėjėlius.

Mirtis ir gyvybė nuostabiai kovės – mirtį nugalėjęs, viešpatauja gyvybės Valdovas.

Pasakyk mums, Marija, ką esi mačius kelyje? – Kapą, kur Kristaus kūnas gulėjo, ir garbę, kuria Prisikėlusis spindėjo: angelus, liudyt nužengusius, marškas ir drabužius, Kristaus kūną dengusius.

Mano viltis, Kristus, prisikėlė, Jis eis pirma jūsų į Galilėją. –

Žinome Kristų tikrai prisikėlus: Tu, Nugalėtojai, Valdove, pasigailėk mūs. Aleliuja!!!

**Gerieji, skaitantys ir besidomintys,
“Parapijos” laikraščio skaitytojai!
Sveikiname Jus mūsų didžiausioje
tikėjimo ir krikščioniško gyvenimo
šventėje - Velykose! Jei Jėzus
negyveno, jei Jis nepatyrė kančios
ir mirties, jei Jis neprisikėlė!., tai
tada mums ne kas... Bet yra kitaip.
Tuo tikime ir gyvename!
SVEIKI SULAUKĘ ŠVENTŲ VELYKŲ!
Ir norisi dabar kiekvieną apkabinti...**

PADĖKA JUMS VISIEMS!

Ištisus metus esame kartu: nesvarbu kokiomis sąlygomis - kai galime susirinkti kartu ar kai negalime, - vis tiek esame kartu! Ir tai yra mūsų gyvenimo grožis. Pajuntame, kad mūsų sugyvenimo ir visokiausių gyvenimo atvejų pagrindas yra buvimas tiesiog kartu. Taip, visomis džiugiomis ir skaudžiomis dienomis tiesiog būti kartu bendrume, labai paprastai imti kažką daryti ne tik sau, bet ir visiems, - tai mūsų gyvenimą padaro gražų ir laimingą.

Už šį bendrumą ir vienumą dėkojame Jums kiekvienam!

Vis labiau pasijuntame viena šeima, pripratę vieni prie kitų, ir turbūt net neįsivaizduojame kitokio gyvenimo... Ir labai gerai, jei kitokio neįsivaizduojame... Džiaugiamės tuo, ir dėkokime vieni kitiems! Ačiū Jums, kad mes tai mokame!

Ačiū visiems bendradarbiams, bendraminčiams, dovanojantiems savą laiką, jėgas, mintis, taip pat ir savus pinigus. Dėl tokių Jūsų mūsų gyvenimo pajautimas ir jo šventimas kasdien vis gražėja ir pilnėja mums visiems.

Ir toliau eikime bendrumo ir vienybės viskame keliu! Nemokėkime kitaip... Nes tik taip galime ir norime gyventi!

Antrosios Velykų dienos šventimas Pakuonyje

Pirmadienį, antrąją Prisikėlimo dieną švęsdami, Eucharistijos šventimas vyks tik Pakuonio bažnyčioje, 13 val.

Po šventimo bažnyčioje pakvips ir kava, kuria galėsime pasigardžiuoti.

Vasario ir kovo mėn. mirusieji

Pakuonio parapijoje:

1. Irena Raugevičiūtė, 84 metų, gyvenusi Kaune.
2. Zita Klenauskienė, 65 metų, gyvenusi Dvylikiuose.
3. Kęstutis Sakalauskas, 60 metų, gyvenęs Jonavoje.
4. Stanislovas Dockevičius, 67 metų, gyvenęs Antakalnyje.
5. Antanina Kerševičienė, 80 metų, gyvenusi Kaune.
6. Vytautas Bronius Petraitis, 84 metų, gyvenęs Vaišvydavoje.
7. Jurgis Budrevičius, 91 metų, gyvenęs Pakuonyje ir Prienuose.
8. Jūratė Mickutė, 44 metų, gyvenusi Taurakiemyje.
9. Reimundas Mikalauskas, 68 metų, gyvenęs Kaune.

Viršužiglio parapijoje:

1. Irena Vaičiukynienė, 67 metų, gyvenusi Viršužiglyje.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienuo raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; jm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.